

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 72.

Anden Session.

26de Møde.

Livstagen den 12de November
(Fortsat.)

Formanden: Paa de Herrer Rigsdagsmænds Bladser har jeg under Mødet ladet omdele Exemplarer af Udkast til Lov om Borgervæbningen i København, hvilke ere mig tilskillede fra Justitsministeren, der har indbragt Lovudkastet i Landstthinget. Efter Dagsordenen gaae vi derefter over til 1ste Behandling af Udkast til Lov om en Indkomsskat. Rigsdagsmanden for Frederiksborg Amts 3die Valgfreds har Ordet.

Østermann: Dersom jeg vilde udtale, at jeg var en Beundrer af Indkomsskatten, eller at jeg i den saae et Universalmiddel mod finantzielle Ulykker i Staten, vilde jeg fornægte Sandheden, — dog siger jeg ikke dette, fordi det er min Hensigt at være en Modstander af nærværende Lov; tværtimod jeg skal stemme for dens Fremme paa alle Sagens Stadier, og jeg skal ønske, at den maa kunne indføres i Livet. Jeg erkjender, at den har en dyb Nødvendighed i Tidens politiske og sociale Forhold. Vi Mænd, som sidde her paa de første Rigsdage, have det ingenlunde glædelige Hverv, hver Gang vi komme hjem at skulle bringe vore Velgere en ny Skattelov; men jeg troer ikke, at der er nogen Skattelov, som de nødigere vilde see end netop denne. Men jeg erkjender, at denne Lov er rigtig i Principet, derfor bør vi gaae ind paa den; men jeg anseer den for at være høist vanffeltig i Gjennemførelsen, derfor bør vi arbejde paa at gjøre den saa taalelig som muligt.

Jeg har naturligviis ikke kunnet undlade at spørge mig selv, hvad det da egentlig er, som gjør denne Skat forhadet, hvad det er, som bevirker, at den findes odios. Det er ganske

klart, at den, som har store Indtægter, han gjør i Almindelighed ogsaa store Udgifter, han skaffer sig mange Fornødenheder i Livet, og han synes derfor nødigt, at han vil afføres noget, — dog denne Indvending antager jeg ikke for at have synderlig Bægt, men det, hvori jeg troer, at det Odiose egentlig ligger, det er deri, at Staten gjennem en saadan Beskatning kommer til paa en ganske eiendommelig Maade at gjøre Indgreb i det, som en Mand anseer for at høre til hans private Liv; gjøre et Indgreb i Noget, hvorom en Mand troer, at han alene har Ret til at vide det, og ingen Anden. Om jeg, for at tage et ganske simpelt Exempel, har laant 1000 Rbd. af en Mand, saa staaer jeg naturligviis i den Formening, at denne Sjæld blot vedkommer mig og den Mand, som har laant mig Pengene; jeg behøver ikke at vide det til noget Menneske, Ingen behøver at vide det, det skulde maaskee være den Retsbetjent, som har thinglæst Pantebrevet. Om jeg ved min Flid og Virksomhed har erhvervet mig en lille Capital, saa mener jeg ogsaa, at det er Noget, hvorfor jeg ikke behøver at gjøre Andre Regnskab; og sidder jeg i en stor Besdrift, er undergIVEN Handelens mange Chancer, idag Held, imorgen Uheld, er det jo ganske naturligt, at det i enkelte Tilfælde kan blive mig en Velsærdsfag, om min pecuniære Status robes. Altsaa troer jeg, at det Vanffeltige ved denne Lov, det er det, som jeg før har yttret, at Staten stiller en temmelig unaturlig, idetmindste efter vore gængse Forestillinger unaturlig Fordring til Individet. Nu indseer jeg vel, at de Øtringer, som jeg nu skal gaae over til at udtale i denne Sag, kunde synes noget fjætterfke, men jeg skal dog alligevel ikke afholde mig fra at gaae ind derpaa, saaledes som Sagen stiller sig for mig.

Jeg vil foreløbigt bemærke, at jeg paa in-